

КВІТЕНЬ

1975

Київ

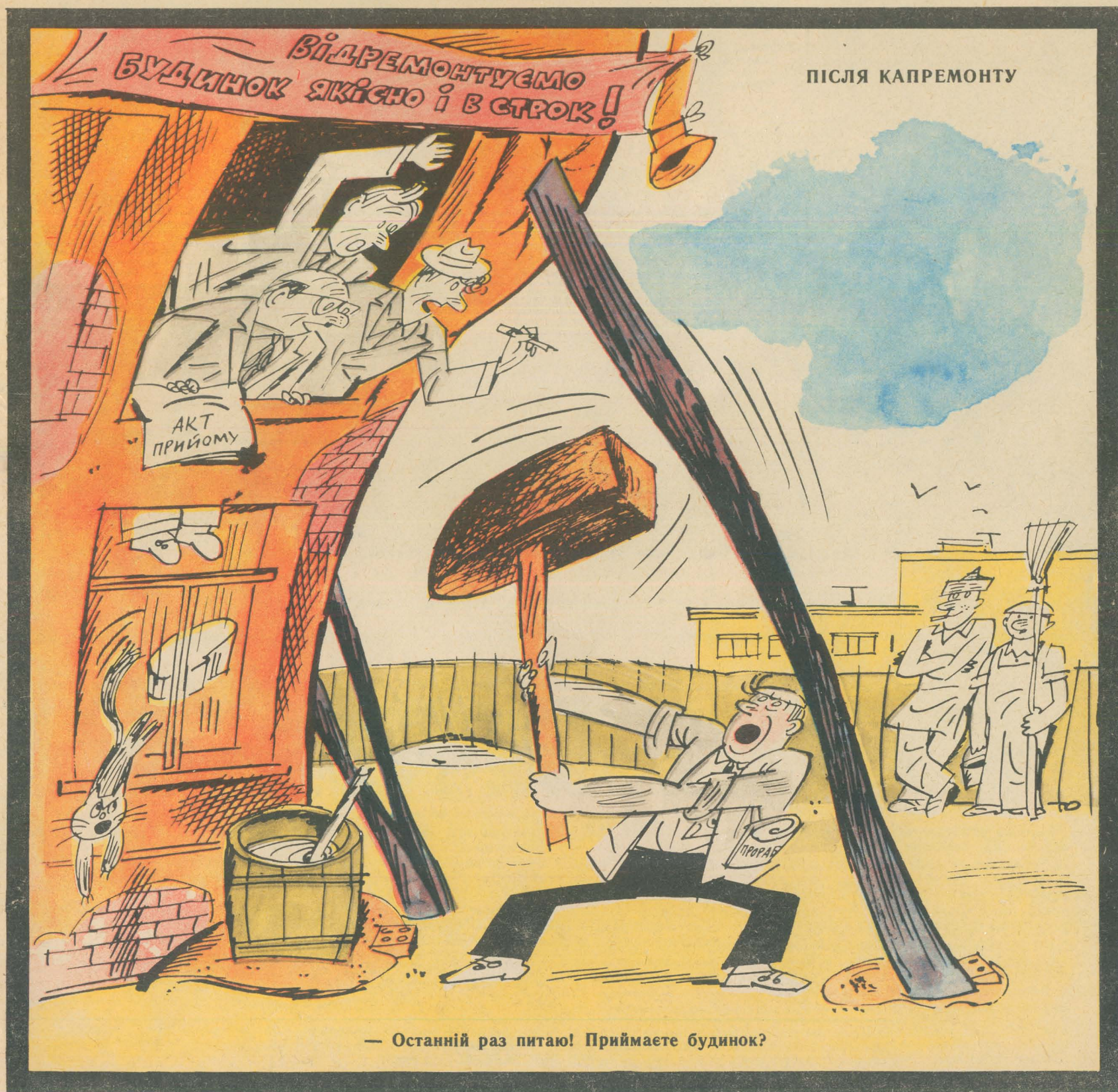
Виходить з січня 1927 р.

№ 7 (953)

Ціна номера 12 коп.

ПЕРШЕ

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Безсовісні! Уже весна надворі, а ви все вимагаєте покрівлі над головою!

Телеграфічне
Агентство
ПЕРЦЯ

ДУЖЕ ВІДПОВІДАЛЬНА ПОСАДА

ВОРОШИЛОВАГРДСЬКА область, Білокуракинський район. Кор. ТАП повідомляє: два рони голова робітничого кооперативу радгоспу «Червоноармієць» В. П. Павленко підшукує на посаду продавця в магазин с. Первомайського людину, яка б уміла рахувати на рахівниці і не переплутала б гречану крупу з перловою, а цунор — із сіллю.

Досі, як засвідчує т. Павленко, такого фахівця не знайдено. Тож невідомо, чи довго ще буде закритий магазин і чи довго ще першомайці купуватимуть хліб, цунор та інші продукти в сусідньому селі — аж за три кілометри.

МІЦНІ ЗВ'ЯЗКИ

ОДЕСЬКА область. (Кор. ТАП). Тісні узи зв'язують два промислові підприємства — Соснівський щебеневий завод на Ровенщині та Котовський завод «Підприємств» верстатів на Одещині. Близьке знайомство між ними зав'язалося з того дня, коли соснівці здали на котовський завод для ремонту верстат 2А135. Відтоді не минуло ще й півтора року, а підприємства вже встигли обмінятися кількома десятками листів і телеграм. У кожному посланні, адресованому котовцями своїм соснівським знайомим, вони, зокрема, щиро запевняють останніх, що їхній верстат ось-ось уже вийде з ремонту.

Жваве листування та обмін телеграмами триває.

Не стихійне ЛИХО

У давні, неймовірно далекі від науково-технічного прогресу часи, коли люди ще не мали ніякого поняття про такі витівки цивілізації, як громовідвід і вогнегасник, пожежна автомашина й протипожежна піна, в народі склалася думка, буцім пожежа — це стихійне лихо, з яким неможливо щось вдіяти.

Предків наших можна, звісно, зрозуміти. Бо коли він, наш далекий предок, після напруженого трудового дня всідався у затишній печері пити з сім'єю чай (чи що там тоді пили?), і раптом блискавка влучала у щойно роздобуту шкуру ведмеда, від чого виникала пожежа, яка знищувала й саме помешкання, й ведмежу шкуру, й усе майно у вигляді палиць, — то інакше, як стихійне лихо, бідака-предок сприйняти те не міг.

Але в наш час... А втім, і в наш час подібних людей, які переконані, що так само, як не можна вгадати, де, хто і яким чином точно назве шість цифр «Спортлото», — неможливо визначити, де, коли й з якого дива виникне пожежа. Отож і це, мовляв, штука стихійна.

Дозвольте, товариші, заперечити! Власне, те, що пожежа є лихом, і дуже серйозним — це безсумнівно. Але не стихійне воно. Бо завжди має свої причини.

Потрібні приклади? Будь ласка!

У колгоспі ім. Мічуріна Рожищенського району на Волині був телятник. А біля нього, як водиться, стояв стовп вводу електропроводки, бо в наш час і телятам вечорами без електрики якось тоскно. З протипожежного боку все наче було

передбачено: і водоймище поруч, і пожежна машина з помпою, і пожежно-сторожова охорона з начальником також були. Одного хіба не передбачили: що колгоспний електрик — людина не дуже дбайлива й не дуже старанна. Саме він і недогледів, що ізоляція на стовпі стерлася. І от мавш: коротке замикання, іскри падають на розташовану неподалік січкарню. А січка, як ми знаємо, крім того, що її не лише дуже добре засвоюють тварини, ще й гарно горить. Результат: буквально протягом десяти хвилин телятника як не було. Лише сімочок телят удалось вив'язати й урятувати, сорок сім загинуло. Збитки — тринадцять тисяч карбованців.

У Луцьку є виробничий комбінат управління кінофікації. Тут під час проведення зварювальних робіт іскри потрапили в пакувальну стружку, що лежала неподалік. У даному разі, завдяки оперативності пожежників, вдалося швидко ліквідувати пожежу. А могло ж бути неабияке нещастя, бо у тому ж будинку розміщено ще й склад обліготоргу і навіть музичне училище. Дякувати долі, збитки тут виявились порівняно невеликими.

Зате коли після таких самих електрозварювальних робіт спалахнули два склади луцького елеватора, то це вже обійшлося державі в п'ятнадцять тисяч карбованців. То яке ж це, я вас питаю, стихійне лихо, коли на зварювальні роботи не було письмового розпорядження, а відтак ніхто нікого відповідно не інструктував; коли зварювати доручили не спеціалістові; коли навіть пожежну охорону не спромоглися заздалегідь попередити про наступні роботи. Порушення, як бачимо, кричущі, а порушників, до речі, так і не покарали. Аж за півтора року в прокуратурі міста дійшли висновку, що нема підстав притягати їх до кримінальної відповідальності, а слід стягнути з них збитки в цивільному порядку. Ну, нехай у цивільному, але постанову про це ще протягом трьох місяців так чомусь і не спромоглися передати до суду.

Мовляв, нема куди поспішати. Не горить же! Уже не горить? Чи, може, ще?

Останнє запитання я читав на стривожених обличчях керівників пожежної охорони Волинської області. І тривога їх, скажу вам щиро, була мені зрозумілою. А річ ось у чім. У Луцьку будують великий меланжевий комбінат. Усіма, без винятку, авторитетними та компетентними інстанціями визнано, що будова ця, висловлюючись мовою спеціалістів, пожежонебезпечна, бо вагосовують тут дуже гарні, міцні, дешеві будівельні матеріали, але в пожежному відношенні вони поводять себе, на жаль, не дуже відповідально. Відмовитися від них було б недоцільно, неекономічно. Отож слід провести необхідні профілактичні заходи. Дещо зробили: придбали машини, збудували водоймище. Отже, чим гасити, вже є. Тільки поки що нема кому. Необхідно створити на місці пожежну команду в складі шістдесяти п'яти чоловіків. Це визнають усі. І всі, до речі, з цим погоджуються. Тільки не можуть розібратися, хто саме має виділити на це кошти. Міністерство промислового будівництва переконане, що пожежну команду повинно створити Міністерство легкої промисловості, бо це ж для нього будуть комбінат. А Мінлепрому заявляє, що обов'язково створить на комбінаті не лише пожежну, а навіть і футбольну команду, але тільки тоді, коли комбінат уже буде введено в дію, якщо ж його ще нема, то штати пожежників нехай собі виділяє Мінпромбуд. Отак дискутують собі, по-волоськи листуються.

Тільки пожежної команди й досі нема...

А може, справді, нема чого з цієї справою аж дуже поспішати?

Хіба воно горить?!

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Волинська область.

Афоризми

з висновками

Шила в мішку не сховаєш.
ВИСНОВОК: заводський інструмент через прохідну виносять у чемоданчику.

Слухняне телятко двох корів ссе.
ВИСНОВОК: ось чому на

деяких фермах низькі надої молока!

У кишень вітер свище.
ВИСНОВОК: треба зняти гроші з ощадної книжки.

Наскочила коса на камінь.
ВИСНОВОК: косаря треба дискваліфікувати.

Вчення — світло, а невчення — тьма.

ВИСНОВОК: невчення завжди економить електроенергію.

Іван ПАВЛИХА.

с. Нижня Яблунька
Турківського району
Львівської області.

Мал. Я. КОГАН

ДАМА з характером

— У мене такий характер! Ти зі мною не жартуй!!
Знаєте, кому належать ці слова?

Ні, помиляєтесь, коли гадаєте, що таке могла сказати Ніна Федорівна Денисюк. Що вона — якесь там несерйозне кінокомедійне дівчисько?.. Та боронь, боже! Ніна Федорівна — людина серйозна, поміркована в своїх словах і діях. Хоч, правду кажучи, характер і у неї. Ще й який!

Коли її, завідувачку магазином на станції Андрусово (Вінницька область), покупці жартувано питали, чи вона часом не збивається з рахунку, беручи за проданий товар більше грошей, ніж належить брати, Ніна Федорівна і словом не обмовлялася.

Вона тільки мовчки кувтала ці жарти, як щось малоприємне, але не дуже шкідливе для здоров'я.

Коли ж на той же жартівливий лад настроївся інвалід війни І-ої групи Іван Степанович Панчук і написав скаргу, яка при перевірці цілком підтвердилася, Ніна Федорівна більше мовчати не стала.

— Гаразд, — кинула вона дружині інваліда. — Пишіть, пишіть... Дopiшeтeсь!

І вигнала жінку, що прийшла за покупками, з магазину. Ще й погрозиливо попередила, щоб більше її ноги тут не видно було.

Сказала — як зав'язала!

Оскільки іншого магазину близько нема, а продукти харчування купувати все ж таки треба, І. С. Панчук змушений був удатися до хитрощів: він послав у магазин свого тестя.

Та ні, номер не пройшов!

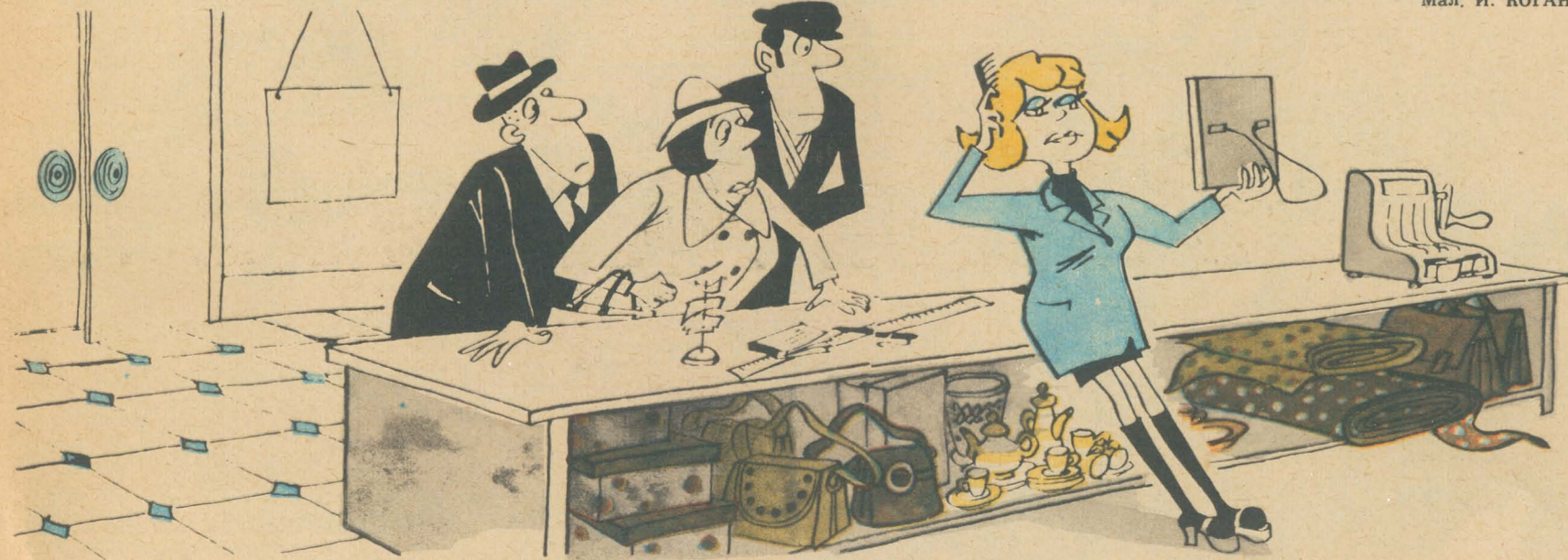
Ніна Федорівна Денисюк зразу ж розгадала цей оперативний маневр. Вона обрушила на старого такий прицильний вогонь, що ні він, ні інші члени родини інваліда до магазину вже більше й не потікаються.

Знатимуть тепер, як жартувати з вогнем...

Отакій характер у Ніни Федорівни Денисюк.

Залізний характер!

Б. ГРИГОРЧУК.

— Швидше дивіться у дзеркальце — побачите, що в неї під прилавком.

Дармоїд НА БЮДЖЕТІ

Уявіть собі, люди добрі, що ми землю не зорали, не засіяли і, звісно, рясних хлібів не виплекали.

Не можна, скажете, такого уявити.

Згоден: навіть найбагатша уява не зможе намалювати таку картину. Бо колгоспи нині, як ніколи, насичені технікою, і оремо не дерев'яними плугами, сіємо не жменями, жнемо не серпами, молотимо не ціпами. Усе це на механізми перекладено, а механізми ті здебільшого трактори тягають.

Так от, якби всі трактори, що їх має наш колгосп, були такими надійними в роботі, як розрекламована свого часу новинка харківських тракторобудівників — Т-150 К, не виключено, що нічого б і не треба було уявляти.

Судить самі: перший Т-150 К за № 2458, який ми одержали в червні 1972 року, відпрацював майже нормально лише рік, не виробивши навіть гарантованої норми. Кажу «майже», бо протягом цього короткого періоду виходив з ладу турбокомпресор, повітряний компресор, паливний насос. Навесні 1973 року, якраз перед початком інтенсивних польових робіт, двигун заклинило.

Ми — на опорну базу Харківського заводу тракторних двигунів, що у Новоукраїні. Там нам швидко інший двигун — під номером 2246 — підсунули. Його вистачило на чотири місяці. Після цього ошасливили двигуном № 18523, полагодженням на Каховському ре-

монтному заводі. Лагодили його так, що вже через неповних два місяці ми змушені були везти його в ту ж таки Каховку.

Відвезли, взяли інший, вже четвертий. Поставили. Трактор чхнув кілька разів, але з місця рушати категорично відмовився. За півгодини і чхати перестав.

Знову їдемо в Каховку. Заводські спеці там біля нього покрутилися, щось підкрутили, а потім благословили нас на зворотний шлях. Після їхнього чаклування двигун функціонував аж вісім годин.

Викликали ми представника заводу, бо набридло за свій рахунок чужий брак возити, але від них — ні з губи пари, ні з носа вітру.

А тим часом омертвілий трактор заохоче до математичних підрахунків, котрі оптимізму не навівають. За два роки експлуатації Т-150 К простояв загалом понад 300 днів. Додайте до цього ще 3655 карбованців, затрачених на його ремонт. Врахуйте також, що другий отакий дармоїд, якого ми одержали в листопаді 1973 року, стоїть уже кілька місяців без запасних частин, не виробивши навіть мінімуму годин. Додали і врахували? А тепер скажіть, чи можна такою технікою ниву зорати, засіяти і хліб зібрати? І чи можна взагалі такої якості техніку випускати?

Упевнений, що ви скажете: не можна. А от на Харківському заводі тракторних двигунів і Каховському ремонтному переконані, мабуть, у протилежному.

І, уявіть собі, випускають.

В. ВОЙЧУК,
голова колгоспу «Україна» Кіровоградського району
Кіровоградської області.

Хроніка новин

ПОВАЖНА ПРИЧИНА

Поет Свистун В. К. попросив надати йому двокімнатну квартиру, мотивуючи це тим, що окрема кімната потрібна музі.

СЕРДЕЧНА РОЗМОВА

відбулася між продавцем гастроному Крикуном М. П. і покупцем Тихеньким Л. А., після чого покупець пішов з магазину, тримаючись за серце.

РЕАКЦІЯ НА КРИТИКУ

Артистка В. М. Безбарвна регулярно купує квитки критикові Принциповому і тільки на місця в першому ряду, щоб він більше не писав, начебто її не видно на сцені.

ПЕРЕСТАРІВСЯ

Молодший науковий співробітник Катерина Непиймова останнім часом часто скаржиться на втому. Її можна зрозуміти: нелегко цілими днями прикидатися, що зайнята роботою.

**Черговий хронікер
М. РАТУШНИЙ.**

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Наш заступник директора завжди був таким чемним і спокійним, а це його ніби підмінили...
— Так він же тепер виконує обов'язки директора.

ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ, ЩО...

...мінеральні добрива найкраще зберігати в бані. Це нещодавно довів голова колгоспу с. Богданівки (Васильківський район, Дніпропетровщина) М. С. Репало, який баню перетворив на склад. А от склад перетворити на баню не може. Бо його нема.

...неруючий трестом «Житомирспецільгоспмонтаж» т. Цудан виявив цінаву деталь. Його підлеглий — начальник пересувної механізованої колони № 3 т. Сажин навіть від сорому не червонів, а от бульдозер Т-74, що стоїть близько року під відкритим небом, почервонів, аж бурим став від звичайнісінької іржі.

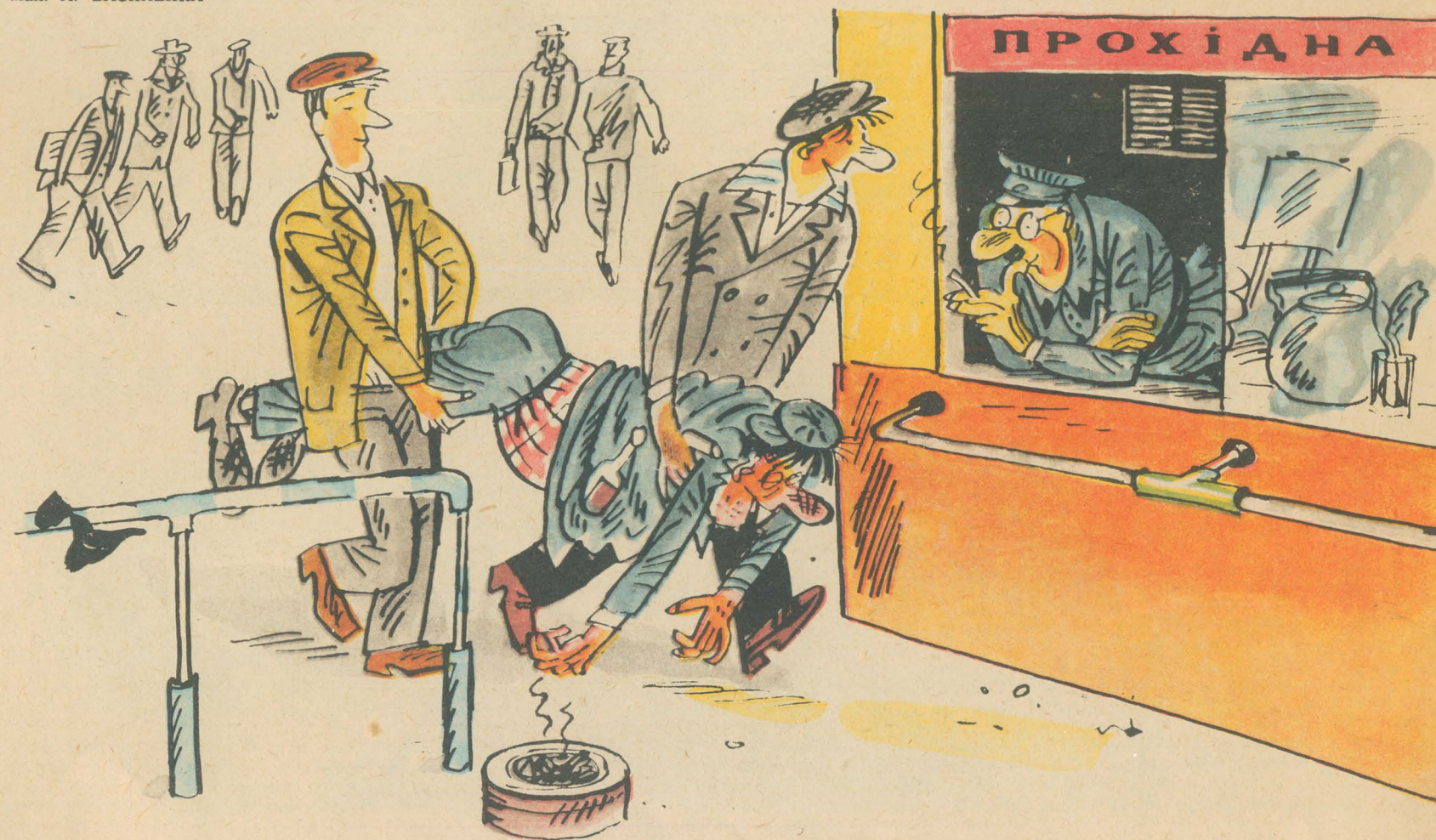
...голова сільради с. Чернечини (Магдалинівський район Дніпропетровської області) з 1 квітня починає винищувати усіх навоколишніх горобців. Робиться це для того, щоб напосні птахи випадково не сліпи місцеві через тутешню річку і остаточно не розвалили його.

ПИЛИПІВ «КАЛЕНДАР»

«Обмив» получку раз Пилип...
Отямився після бійки,
У гаманець, сердега, глип —
Немає ні копійки...
— Ой, розіграло жарту злі!
Зі мною зілля кляте:
Лиш перше на календарі,
А в гаманці — тридцять!

Валентин ПИСАНСЬКИЙ.
с. Андрушівка
на Житомирщині.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— А він каже: «Я свідомий, і прогулянком не хочу бути»...

ЧУДЕСА В РЕШЕТІ

КОРОТКА ПАМ'ЯТЬ

Житель села Пузикове Глобинського району на Полтавщині Микола Іванович Ларчик з превеликою радістю довідався про нову епідемію грипу. І вже зовсім щасливим себе відчув, коли йому сказали, що цей грип дає ускладнення на різні органи. Узявши на кілька днів відпустку за свій рахунок, він поїхав у найближчий населений пункт, де, за чутками, якраз було вогнище епідемії. Прибувши на місце, Микола Іванович заходився якомога більше ігнорувати рекомендації лікарів: вітався за руку з хворими на грип, розмовляв з ними на близькій відстані, а одного родича навіть поцілував і їв з ним з однієї тарілки.

Проте всі ці зусилля виявилися марними: віруси обминали Миколу Івановича десятою дорогою. Доведений до відчаю Микола Іванович ледь не прислухався до поради знайомого, котрий рекомендував пити у необмеженій кількості коньяк: він, кажуть, на печінку впливає. Утримало те, що заради захворювання печінки довелося б кинути улюблену професію: Микола Іванович працює шофером у колгоспі «Прогрес».

З якої це халепи, запитаєте, чоловік шукав болячку на свою голову? Заради медичної довідки форми № 286. І робив це не з халепи, а з великої радості. У 1972 році на жнивах М. І. Ларчик перевіз своїм «газоном» найбільше від інших водіїв району зерна — аж 622 тонни. За це його, як переможця соціалістичного змагання, Глобинський райком партії і райвиконком преміювали безплатною путівкою в санаторій та ще й привселюдно по-

відомили про це через районну газету. Рік жде Микола Іванович — не кличуть його по путівку. Другий рік минає — нічого не чути. Вирішив нагороджений нагадати про себе — написав у районну газету: так і так, мовляв, свого часу мене преміювали, отож хотів би дізнатися, де ж та премія.

Коли це одержує листа від голови райкому профспілки робітників і службовців сільського господарства й заготівель В. Кислого. «Ставимо Вас до відома... — пише товариш Кислий, — санаторно-курортні путівки видаються тільки після пред'явлення в свій профспілковий комітет медичної довідки форми № 286 про потребу в санаторно-курортному лікуванні з зазначенням рекомендацій санаторію».

Від Вас такої довідки в профспілковий комітет колгоспу не надходило, внаслідок чого Вам не було направлено путівку.

При пред'явленні в профспілковий комітет колгоспу медичної довідки Вам через профком колгоспу буде направлено путівку в санаторій».

Відповідь, треба сказати, досить безцеремонна, особливо, коли врахувати, що М. І. Ларчик не просив путівку, а лише нагадав, що його колись нею преміювали. І тут, гадаємо, товариш Кислий мав би не до відома ставити премійованого (до речі, аж через два роки!), а вибачитися за свою коротку пам'ять, за те, що своєчасно йому всього не пояснили, і швиденько відправити передовика на курорт. Щоб той і в майбутньому міг успішно за першість боротися.

В. БАЛАШІВСЬКИЙ.

Олександр БОГАЧУК

КОБИЛЯЧА ЗАЗДРИСТЬ

На модницю, обвішану хвостами,
Заздреним оком кліпала кобила:
«Мені б їх стільки, як в цієї дами,—
То жодна муха сісти б не посміла».

А КОЛИСЬ...

Як пішов на пенсію Євдоким
Непромах,
Вирішив провідати друзів
і знайомих.

Сів на поїзд,
вирушив у сусіднє місто:
«Ось тепер провідаю друга
особисто...»

Відшукав ту вулицю і знайшов
хатину,
Що ледь-ледь визиркує дахом
із-за тину.

Підійшов до хвірточки, глянув,
неборака,
А на ній написано: «Тута зла
собака».

«Ба, як все змінилося, хоч і та
хатина.
А колись, пригадую, тут жила...
людина».

ТЕЛЯ

Що можна взяти від теляти.
Хоч с'як, хоч так —
Дурним дурне.
Та спробуй це йому сказати,
Коли воно вже...
Керівне.

— Це мені одна в тролейбусі наступила «платформою».

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Дайте прикурити, бо мої сірники згоріли.

Дали перцю!

Механіки Харківського заводу «Металопобутремонт» Мубінов і Єрусалимський займалися гарантійним ремонтом холодильників. Оскільки їхня робота зв'язана з холодом, то вони, щоб не простудитися, вимагали з хазяїв гроші на чай. А щоб чай той був гарячий, здирали по 20 і навіть по 70 карбованців. Лист про це надійшов до редакції «Перцю».

Заступник начальника Харківського обласного управління побутового обслуговування населення тов. Скибін повідомив, що за незаконне одержання грошей за гарантійний ремонт холодильників механіки Мубінов і Єрусалимський звільнені з роботи. Громадянам, які платили за гарантійний ремонт холодильників, гроші повернуто.

[Короткий опис]

Іх не так вже й багато залишилося. Технічний прогрес своє робить. У селах виростають Палади культури з бетону і скла. І пройде ще тришки-тришки часу, як від отих древніх пам'яток культури не залишиться й сліду. Саме тому виникла потреба коротко їх описати. А заодно на скрижалі історії внести імена тих, хто їх зберіг до нашого часу.

Нерентабельний...

Стоїть споруда. Забута богом і людьми. На околиці Запоріжжя. У селищі ім. Кірова. Ще стоїть. Немає у тій споруді вже ні вікон, ні дверей. Є тільки стіни і купи сміття на підлозі. Пізніми вечорами тут блукають привиди з пляшками. Шугають і нявчать коти.

Це свідок культури середньої давності. Колишній кінотеатр «Жовтень». На 400 місць. Споруджений у 1957 році. Закритий як нерентабельний у 1971 році.

Для сучасника цінний як зразок нерентабельності мислення його господарів і безгосподарності їхньої.

Свідок сивої давнини

Скільки йому років, сказати важко. Може, сто, а може, й більше. Він уже навіть не стоїть. Він сидить при землі. Зветься ще клубом села Миргороди Змієвського району на Харківщині. Та останній удар бубна чули в ньому чотири роки тому. Восстання людська нога ступала сюди теж чотири роки тому. Вікна, правда, попадали не від гупання бубна. Підлога також позападалася не від юнацьких каблуків. Від ветхості і давності.

Для радгоспу «Жовтень» та для його директора М. Ф. Сідака цей колишній культосвітній заклад ще й сьогодні має неабияке значення. Саме тут створено першу на Харківщині культурну ферму горобців.

Архітектурний унікум

Історія архітектури налічує чимало унікальних у своєму роді споруд. Але

такого архітектурного унікуму, як клуб с. Тетянівки Березнегуватського району на Миколаївщині, в історії архітектури ще не зареєстровано. Всього на колонах.

Колони ті, правда, із звичайних дерев'яних колод. Але тримають стелю надійно.

Сучасник дивується таланові і винахідливості невідомого зодчого. І одночасно схиляє голову перед правлінням колгоспу «Прогрес» та його головою І. Г. Фроловим, які аж за надто дбайливо оберігають цю старовину.

Почали предки — завершать нащадки

Хто мандрував по Київщині, обов'язково звернув увагу на ці руїни. Вони — в селі Требухів Броварського району. Зовні нагадують руїни старого замку. Як і скрізь на руїнах, вітку тут ростуть будяки, а взимку шугають холодні вітри.

Якось один археолог-самоук вивчав написи на обвітрених і вилизаних дощами шматках стін цієї древньої споруди. І натрапив на такий напис: «ТРЕБУХІВСЬКИЙ СІЛЬСЬКИЙ КЛУБ». Почали предки — завершать нащадки!

Потім археолог встановив, що будівництво цього вогнища культури було розпочато рівно 18 років тому.

Якому поколінню нащадків буде довірено завершити його, не знає ніхто. Навіть директор радгоспу «Требухівський» В. М. Вова.

Цікава знахідка

Спочатку її ніхто не заприймав. Мешканці с. Цибулів Черкаської області вже звикли, що на одному з майданчиків росте купа паперу. Коли купа виросла до розміру високого будинку, хтось із приїжджих нею зацікавився. І, як не дивно, під нею виявився незавершений будинок культури. Його прикривали папірці з штампами колгоспу «Пам'ять Леніна» і Монастирищенського райміжколгоспбуду. Під документами, як і слід, були підписи голови колгоспу В. К. Андрущенко і голови райміжколгоспбуду Б. В. Паламарчука. Про що вони листувалися, встановити не вдалося.

Сама споруда може бути взірцем того, як не треба будувати.

Є. ДУДАР.

ПРОВОДИ

ГУМОРЕСКА

Ганні Бенедиктівні було влаштовано такі проводи, що всі ахнули. Подібного рембудуправління ще не бачило.

— Дорога Ганно Бенедиктівно! — сказав начальник відділу. — Ось ви переходите від нас до іншого відділу. Повірте, тяжко, дуже тяжко втрачати вас. Стільки літ разом! Працювати з вами, Ганно Бенедиктівно, давати вам завдання і, нарешті, дихати з вами одним повітрям — це хіба не справжнє щастя! Дозвольте ж, наша рідна, побажати вам у новому відділі творчих успіхів!

Начальник закрив лице руками. Зворушена Ганна Бенедиктівна заплакала.

Промова профорга Галі Кукушкіної була не менш зворушливою. Наприкінці вона навіть кинулась на шию Ганні Бенедиктівні й тричі поцілувала її так, що та розридалась. Теплота, щирість... Співробітники говорили інтимно і пристрасно.

— Дозвольте, Ганно Бенедиктівно, — сказала на завершення профорг Кукушкіна, — піднести вам наші скромні подарунки: оцей холодильник «ЗІЛ» і оцю пральну машину. А ще ми вирішили купити вашому внукуві мотоцикла з коляскою. Одне слово, зробили все, щоб ви були задоволені.

Ганна Бенедиктівна від щастя ледь не зомліла. Вона похитнулася, але дужі руки підхопили її і разом зі стільцем понесли на нове робоче місце.

Коли процесія віддалялась, у відділі запала неймовірна тиша.

— Все! — полегшено зітхнув провідний інженер. — Позбулися пліток.

І тут почалося. Хтось на radoшах жбурнув у двері недоїдене яблуко, а начальник відділу не витримав і кинувся на коліна.

— Слава тобі, господи! — вигукнув він. — Все-таки почув наші молитви. Нарешті забрав від нас раба божу Ганну...

І раптом — закліпав очима: на порозі з'явилась Ганна Бенедиктівна.

— Рідні мої! — вигукнула вона. — Не можу, чуєте, не можу без вас! Передумала я переходити...

В. ТЕРЕХОВ.

НЕБЕСНА ПРИГОДА

До Києва із Черкас В літаку швидкому Летів батюшка Улас із гостей додому. Піднялися до небес, Земля геть зникає... Молоденька стюардеса Жартома питає: — Може, хочете, панотче, В раю побувати? Мимо нього летимо — Можу влаштувати. Панотець перехрестився І заплющив очі: — Боронь боже, мене в рай — Я на землю хочу!

Семен САВЧЕНКО.

с. Вереміївка Черкаської області.

І таке буває...

Дали перцю!

Вісім місяців минуло з того часу, як пересувана механізована колона № 60 тресту «Житомирськбуд» взялася споруджувати корівник у хмелерадгоспі «Суслівський» Чуднівського району. Взялася, навіть фундамент заклала та й... застряла на тому фундаменті і — ні з місця. Про це писалося в добірці «Друже Перче» (журнал № 23 за 1974 рік).

Керуючий будівельно-монтажним трестом «Житомирськбуд» тов. Юрій повідомив редакцію, що критику визнано справедливою.

За незадовільне будівництво корівника у хмелерадгоспі «Суслівський» начальника ПМК-60 Кийка І. Н. з роботи знято.

Із сусідкою пожартував...

УСМІШКА

«Сьогодні перше квітня, кого б його обдурити?» — метикував я з самого ранку.

Подзвонив приятеліві — ніхто трубки не знімає.
Дзенькнув до іншого — теж немає вдома.
А бажання покепкувати не давало мені спокою.
Ніби біс якийсь поселився в мені й нашіптував: ну пожартуй, відведи душу. Раз бо день сміху буває.

І тут я згадав про свою сусідку... Ой.. Та це ж кандидатура що треба! Вона така наївна, така довірлива... Щоб обвести її навколо пальця, не треба багато хисту.

Сунув ноги в капці, накинув куртку на плечі, виходжу в коридор. Надавши своєму обличчю заклопотаного виразу, дзвоню.

— Так і так, — буденним голосом кажу сусідці, — сьогодні воду будуть відключати... І холодну, і гарячу... — а сам ледве стримуюсь, щоб не пирхнути. — Так що ви того... запасайтесь...

— Ой, спасибі, що застерегли!
По хвилі — чую за стіною уже металевим посудом торохкотить. Вода з усіх кранів зашуміла. Хай.. Я повернувся до своєї кімнати, насміявся досхочу і в пречудовому настрої почав голитися.

Йдучи на роботу, заглянув до сусідки. У неї замалим не потоп. Ванна повна води; у виварці по вінця, в каструлях те саме...

— Куди б його ще налити? — міркує вона. — Хіба що в поліетиленові мішечки?.. А що як надовго відключать?..

«От здорово обіграв її! — потішався дорогою я. — Хай потримає увесь день воду... А потім скажу: «Сьогодні ж, голубко, перше квітня... Ото буде сміху!»

Увечері повертаюсь з роботи, тільки на поріг, а дружина моя в крик:

— Що ж ти мене не застеріг, що води не буде? Знав і мовчав. Ти думаєш, що я борщ на мінеральній воді варитиму?

Я так і отетерів.

— Стривай, стривай, про що ти?
Дружина на мене підозріло глянула.

— Чого це ти сусідці сказав, щоб водою запаслася, а мені — ні слова? Ти очей не опускай! Чого це ти раптом став так піклуватися про сусідку, га?

— Що ти верзеш? — нарешті отямившись, забурмотів я. — Сьогодні ж перше квітня. День сміху. Хіба ж я знав, що воду і справді відключать саме сьогодні! То я просто пожартував...

— Гарні жарті! — кричала дружина. — Вдома ні краплини води, а він із сусідкою жартує. Іди до неї і проси води. А потім я з тобою ще побалакаю. Іч який! Із сусідкою жартує! Я тебе пожартую! Ти в мене ще посмієшся!

Довелось брати бідончик і йти до сусідки по воду.

«А хай йому грець, — думав я, — коли маєш справу із комунальним побутом, — не жартуй!»

Валентин ЧЕМЕРИС.

ЧИ ДОВГО ЩЕ?

«Нам, мешканцям сіл Соснина, Менчичі та Мишів, дуже важко добиратися до райцентру. Автобуси Володимир-Волинського автопідприємства № 02112 [директор т. Гладков Н. З.] курсують нерегулярно, іноді їх зовсім немає на трасі...»

(3 листа колгоспників, Іваничівський район Волинської області).

Ми й писали — гнівно і печально.
Ми й кричали: «Чом нам не везе?
Чом до нас автобуси нормально
Все не надсила Гладков Н. З.?»
Та директора,
Мабуть, і трішки
Ні журба, ні совість не гризе...
День ми їздим,
Три дні — чешем пішки..

І чи ж довго так,
Гладков Н. З.?

І. ДЖЕРЯ.

ВІТАЄМО ЮВІЛЯРА

Тридцять п'ять років тому у Ленінграді народився сатиричний «Боевой карандаш», навколо якого згуртувалися кращі художники-графіки й літератори-сатирики. Карикатури й сатиричні плакати «Боевого карандаша» одразу завоювали широкую популярність і щирі симпатії ленінградців.

У роки героїчної оборони Ленінграда «Боевой карандаш» був в одному строю з героїчними захисниками славного міста на Неві. Його сатира вела нищівний вогонь по фашистських загарбниках, зміцнювала віру ленінградців у неминучу нашу перемогу.

«Боевой карандаш» і сьогодні стоїть на бойовій вахті. Гострим, веселим, дохідливим агітаційним мистецтвом він, невтомно служить справі комуністичного будівництва. Перчанське «Ура!» ленінградському побратиму «Боевому карандашу» в день його 35-річчя!

Іван Степанович АСТАПОВ — художник керівник Ленінградського творчого колективу «Боевого карандаша». (З нагоди його 70-річчя)
Дружній шарж В. КЮННАПА.

Сто гектарів! — Фюрер фрицу
Нашей выделил землицы,
А у нас народ решил —
Хватит фрицу трех аршин!

Художник В. ЗАВ'ЯЛОВ
Текст М. РОМАНОВА

ЧЕТВЕРТАЯ ОПЕРАЦИЯ
Удар хорош! Удар, что надо...
Тверда рука у Ленинграда.

Художник М. МАЗРУХО
Текст Г. ТУМАРИНСОНА

Москва родная! Мы горды недаром
Твоей отвагой тех далеких лет:
Ты первым сокрушительным ударом
Открыла нам великий путь побед!

Художник М. МАЗРУХО
Текст В. СУСЛОВА

Торопился фашист на банкет:
— В Ленинграде, — вопил, — буду вскоре и!..
Он потом до конца своих лет
Помнил эту дорогу в «Асторию».

Художник Ж. ЕФИМОВСКИЙ
Текст М. РОМАНОВА

Звезда золотая —
За мужество, стойкость
и мощь Сталинграда:
Он Волгу, одетую в льды и снега,
Как петлю, набросил
на шею врага!

Художник Ж. ЕФИМОВСКИЙ
Текст М. РОМАНОВА

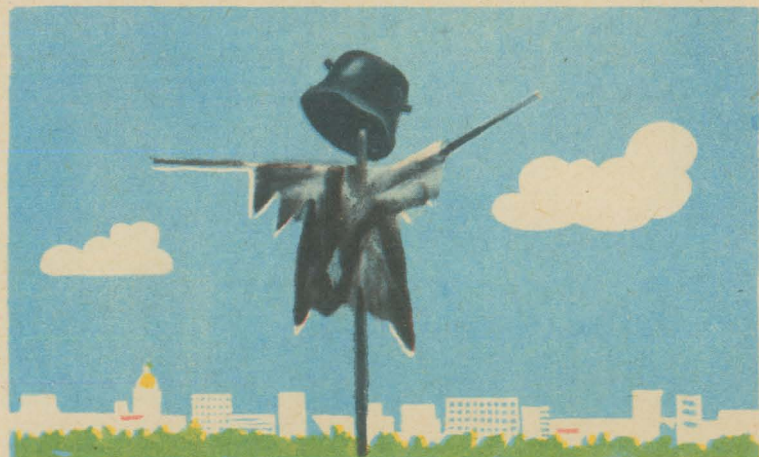

Довелось фашистской своре
искупаться в Черном море.
Захлебнувшись блицкриг
перешел в истошный крик.

Художник М. МАЗРУХО
Текст В. АЛЕКСЕЕВА

И день, и час фашистом был намечен: «Взять Ленинград, — вопил он, — айн момент!»

Текст М. РОМАНОВА
художник Г. КОВЕНЧУК

ПОДПИСАНО

И С ПЛЕЧ ДОЛОЙ!

Художник Л. КАМИНСКИЙ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ВЕРЕМІЙ

Це дідусь хороший мій,
Звуть його так — Веремій.
Так він дивно розмовляє,
Що попробуй — зрозумій!

В цирку був я з дідусем —
Ми там бачили усе:
І жонглера, і ведмедя
На швидкім велосипеді...
Я крутився, дідусь спитав:
— ТИ ПРИЙШОВ ЛОВИТИ ГАВ?
Аж піднявся я із лави:
— Та які ж у цирку гави?!
Ну й дідусь мій, Веремій!
Що він каже? Зрозумій.

Гralись ми з Рябком кудлатим —
Посварилися із братом.
Брат мовчав і я мовчав,
А дідусь обох повчав:
— Так до бійки недалеко!
ЩО ЦЕ ВИ РОЗБИЛИ ГЛЕКА?...
Братик, плачучи, сказав:
— Глека я не розбивав!..
Ну й дідусь мій, Веремій!
Що він каже? Зрозумій.

Ми були біля криниці,
З неї я хотів напиться.
Нахилиюся, гнуса, гнуса —

До води ж не дотягнусь...
А дідусь мій: — Що? Попив?
ШИЛОМ ПАТОКИ ВХОПИВ?
Знов мені незрозуміло:
Тут — ні патоки, ні шила!
Ну й дідусь мій, Веремій!
Що він каже? Зрозумій.

Братик спить ніяк не хоче:
Хоч і сонні в нього очі,
Вередує: — Я не ляжу! —
А дідусь ласкаво каже:
— От якби ти зараз ліг —
ТИ Б ЗАСНУВ БЕЗ ЗАДНІХ НІГ! —
Братик ліг, питає в нього:
— Де ж у мене задні ноги?
Ну й дідусь мій, Веремій!
Що він каже? Зрозумій.

Я, сестричка й менший брат
Втрюх збирали виноград.
Сперечалися ми все:
Хто з нас кошик понесе?
Дідуся ми розгнівали:
— ЩО ВИ КАШУ ЗАВАРИЛИ?
— Де ж та каша? — мовив брат. —
Ми ж збираєм виноград!
Ну й дідусь мій, Веремій!
Що він каже? Зрозумій.
Грицько БОЙКО.

ДАЙ

— Тату, дай! — гука хлоп'я, —
Дай, бо дуже хочу я.
— Що ж ти хочеш? Називай!
— Я не знаю, але дай!
Василь ОВЕРЧУК.

ХИТРЕ ЖАБЕНЯ

З баговиння, коло пня,
Витяг бусол жабеня.
А воно йому кричить:
— Відпусти, бо буду бити!
Здивувався бусол: — «О!»..
Плиг сіреньке — та й втекло.
Володимир ГРИГОРОВИЧ.

Юрій ІВАКІН

«ПРИНЦИПИ ТРЬОХ «Н»

(З циклу «Антиісторичні оповідання»)

У давні часи однією дуже східною країною
правив винятково геніальний богдыхан, який по-
над усе полюбляв дивувати світ своєю незбаг-
ненною мудрістю.

Якось він вразив стародавню громадськість, пе-
ребудувавши життя опікуваного народу за прин-
ципом «чим гірше, тим краще». «Цей основопо-
ложний принцип нашої політики, — пояснив він
раді хитрих мандаринів, — спрямований на те,
щоб призвичаїти моїх любих підданих стійко ви-
тримувати будь-які випробування — нестачі, стра-
ждання, стихійні лиха, політичні кампанії, великі
стрибки та інші переможні катастрофи... Злішими
будуть!» — лагідно підсумував свою думку ве-
ликий муж, син і батько народу.

Іншого разу він здивував світ, сміливо подару-
вавши підданам закон про загальну рівність (він
був переконаним демократом!). За цим справед-
ливим законом усі громадяни, які перевищували
на зріст богдыхана, підлягали обов'язковому до-
бровільному урівненню зі своїм государем на
відповідну кількість сантиметрів — зверху або
знизу (на власний вибір).

Важкі часи пережив богдыхан, коли на його
країну напали могутні заморські вороги. Та су-
сідня дружня держава прийшла на допомогу. І
тоді весь світ почув урочисту клятву богдыхана,
що він ніколи-ніколи цього не забуде. А великий
погонич історії справді ніколи нічого не забував.
«Хай мене зжеруть смугасті акули стародавньо-
го імперіалізму, — сказав він якось богдыханіш, —
коли подарую сусідам, що вони нас врятували!
Хай не їстиму більше качки по-богдыханському,
як не здивую це світ своєю нечуваною невідча-
ністю!»

І він зачинився на три тижні в своєму кабінеті.
Напружено працював. Аналізував і синтезував.
Узагальнював і підсумовував. Тоді скликав раду
хитрих мандаринів.

— Мої вірні хитрі мандарини! — прорік з ви-
соти своєї величчя богдыхан. — Я скликав вас, щоб
ви всі як один гаряче схвалили мій план пока-
рати сусідів, які насмілилися принизити нас своєю
рятувальною допомогою. Моя нова політична доктри-
на має назву «Принципи трьох «Н». Запам'ятайте
їх: «на шкоду», «ні!» і «навапани».

За принципом першого «Н», маємо все робити
на шкоду нашим сусідам. Віднині для нас добре
тільки те, що погано для них, навіть якщо це по-
гано для нас самих. Віднині наші друзі ті, хто є
їхніми ворогами, навіть якщо вони — наші най-
лютіші вороги.

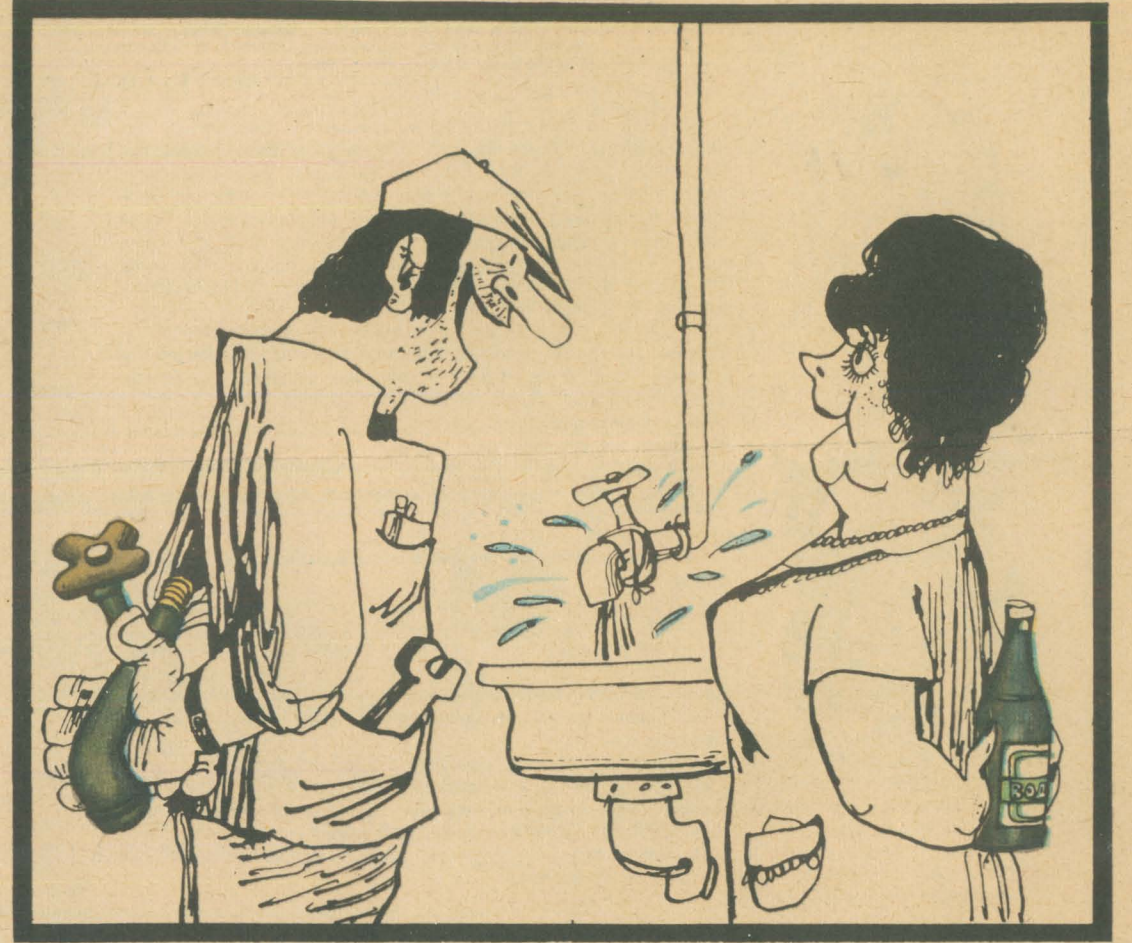
За принципом другого «Н», на будь-які дружні
пропозиції сусідів ми тепер відповідатимемо тіль-
ки небажаним і невідворотним «Ні!» Це «Ні!»
має бути автоматичним і превентивним, тобто ви-
переджати ще не висловлені пропозиції сусідів.

За принципом третього «Н», що б не діяли
сусіди, ми все робитимемо навпаки. Поясню на
прикладі. Вони за мир? Отже, ми за війну! Во-
ни будуть? Отже, ми руйнуємо. Вони підвищу-
ють життєвий рівень, отже, ми у себе його зни-
зимо! Така геніальна своєю незбагненністю по-
літика, безперечно, здивує світ і настрахає сусід-
ню державу. І ми святкуватимемо велику пере-
могу.

Чи є запитання?
— О, ваша супермудрість! А якщо нам самим
від цих трьох «Н» буде гірше? — насмілюся за-
питати якийсь не дуже хитрий мандарин.

Богдыхан запитання здивувало, і він дуже
пильно подивився на скептика. Той сполотнів і
негайно, не сходячи з місця, помер від серцево-
політичної недостатності.

— Якщо й так, тим краще! — відповів бог-
дыхан по паузі, що виникла, коли виносили по-
літичний принцип — «Чим гірше, тим краще!»

— Махнемо не дивлячись?..

НАЧЕБ МИСЛИВСЬКА ОПОВІДКА

— Я зайця ниньки упіймав!
Ну ж, диво-екземпляр!..
Ловить його допомагає
Товариш мій Макар.

Підстрахувати зумів мене
В такий момент трудний.
А то вже думає: дремене,
Нечиста його бий!

Макар — на фланзі, з тилу — я,
А люди — із боків.
І не втекти йому ніяк, —
Стоїть, пополотнів.

І я стою — кінчилась гра! —
Тамую лють і гнів.
Хотів був шкуру вже здирати,
А потім — пожалів.

На перший раз оштрафував.
Тож знатиме тепер!..
...Отак мені оповідав
Трамвайний контролер.

Володимир ШАМША.

м. Одеса.

ЗНАЙОМІ

Мікрогумореска

— Як живеш?
— Не скажусь.
— Де працюєш?
— На заводі.
— Ким?
— Інженером.
— Власну машину маєш?
— Поки що ні. А як ти пожива-
єш?
— Та нічого... Оце «Волгу» ку-
пив.
— Де працюєш?
— На зерноскладі вагарем і в
райспоживспільці вантажником.
— Коли ж ти відпочиваєш?
— Коли!.. На сторожуванні.
— Так ти ще й сторожуєш?
— Ага. На м'ясокомбінаті!

Петро ЖИВОДЬОР.

м. Суми.

СУБОРДИНАЦІЯ

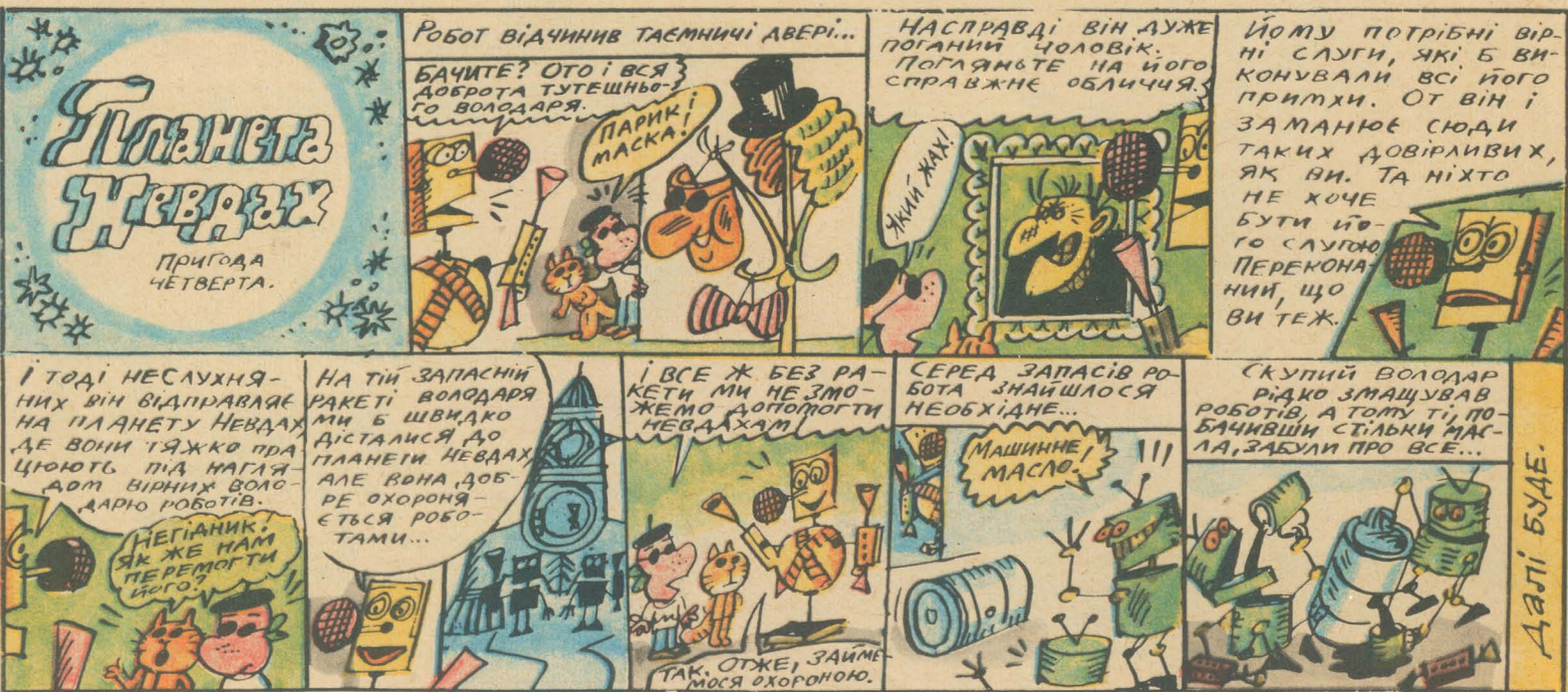

Солідна установа.
Табличкам — втраптиш лік.
Затримався у дверях
огрядний чоловік.
А інший йшов — поштиво
вклонився на ходу:
— Товаришу начальник,
дозвольте... я пройду.
Огрядний озирнувся,
з усмішкою сказав:
— Я просто співробітник,
ні «нач», ні «пом», ні «зав».
Відвідавач — похмуро:
— То дай мені пройти,
Чого, як та дубина,
застряв у дверях ти!

Святослав БОРОДУЛІН.

м. Луцьк.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Правляча верхівка Південного В'єтнаму на чолі з маріонетковим сайгонським «президентом» Тхієу по вуха погрузла в корупцію, хабарництва, спекуляції.

(Із газет).

Ситуація, можна сказати, напружена і загострена: тамна агентура доповіла, нібито невідомі влаштували поблизу президентського палацу пристрої, за допомогою яких можна на відстані підслуховувати телефонні розмови. Президент Нгуєн Ван Тхієу занепокоївся. Якщо така небезпека, треба наказати родичам, щоб у балачках були максимально обережні, щоб, бува, зайвого не бовкнули. Ад'ютант глави держави підполковник Мінь, з'єднав хазяїна з квартирою Шау.

— Слухай-но, дорога сестричко! — мовив Нгуєн. — Дзвони мені лиш вечірньої пори і розмовляй краще на таяках. Приміром, фраза «Чай уже готовий» розшифровуватиметься, як «З рисом усе гаразд».

— Дійшло, дорогий. Президент вів далі: — Якщо ж вживеш слово «непогода», це означатиме невдачу. Коротше, старайся давонити не часто. І не давай волі язикові, він у тебе на поганих завісах теліпатється.

Не встиг діалог закінчитися, як підполковник Мінь доповів:

— На прийом проситься міністр Дик. У нього, ваше високопревосходительство, нагальна справа.

— Хай увійде.

Хоанг Дик, міністр у справах переміщених осіб, зайшов і виступив перед світлим ликом президента.

— Можеш сісти, — дозволив хазяїн кабінету. — Як почуваєшся?

— Завдяки вашим турботам, дядечку Нгуєн. Міністр-племінник подарував президентові теплу усмішку, і той зрозумів: чергова нелегка операція з рисом пройшла, богу дякувати, успішно.

— Викладай...

Хоанг прохажався.

НОТАТКИ ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

— Значить, так... Передостанню партію рису продали, як завжди, на чорному ринку. Про останню мамуля повідомить окремо.

— Кажу, викладай! — суворіше повторив дядечко Тхієу.

— Я й викладаю те, що слід. Рис було вивезено сімома автомашинами, як приватний урожай. Крім того...

— Та викладай, нарешті! — вже гаркнув глава держави.

Тільки тепер небіж збагнув, чого вимагав хазяїн палацу. Дик розстібнув шкіряний портфель і, озирнувшись, вийняв кілька тугих пачок асигнацій.

— Скільки тут?

— Сто шістдесят п'ять тисяч пістрів.

Дядько блиснув очима.

— Шахрайством займаєшся, шановний небоже! Переполовинив виторг!

Хоанг зблід.

— Дешицію взяв собі, а чверть виторгу — мама Шау, ваша улюблена сестра.

Нгуєн сховав асигнації до сейфу.

— Не подобається мені махлювання. Теж родичі! Робиш для вас добро, а віддячуєте обманом. Упевнений, ти й Шау привласнили принаймні сто тисяч пістрів. І це за один лише раз!

Небіж-міністр, уклонившись, позадкував до дверей. Глава держави скрушно захитав головою: «От спритник, сучий син!» Нгуєн згадав, що Дик, одержавши з казни сімсот тисяч пістрів для переселенців, безсоромно переполовинив її удвох із матінкою; сама Шау Хейет узялася на добровільних засадах очолювати комітет по закупівлях рису для населення районів, що потерпіли від посухи. І вона ж, рідна сестричка, за допомогою помічників сина-міністра, продала тонни продукції на чорному ринку. Притому не завжди чесно ділилася виторгом. Треба-таки контролювати...

На порозі — той же підполковник Мінь.

— До вас прийшов заступник прокурора республіки — Ван Фунг. Чомусь дуже засмучений.

— Засмучений?

— І ніби заплаканий... Хай зайде?

Фунг увійшов немов побитий. Благально глянув на президента.

— З чим з'явився, Ване?

— Каюсь і караюся, ваше превосходительство. Нечистий поплутав... Уперше в житті, чесно кажучи, посковзнувся. Дідько шепнув на вухо: візьми, не вагайся.

— І скільки хапону?

— Сушу дрібничку — всього якихось чотириста тисяч. Половину віддав прокуророві. Знаєте, з яких міркувань? У нього минулого місяця був день народження.

— А з підлеглих хто-небудь, бува, не пронохав?

— Все шито-крито, ваше превосходительство. Нгуєн закрокував просторим кабінетом.

— Наші промахи на руку комуністам, а їхніх агентів у Сайгоні повно... Дивіться, щоб усе було в ажурі, а то вижену поганою мітлою... Що у вас іще?

Фунг вийняв з кишені невеличкий пакунок.

— Вибачте, скромний дарунок вашій половині. Мало-ся б купити краший брильянт, але в магазинах нема.

Кланяйтеся дружині, — і Ван Фунг зник.

Нгуєн на самоті почав уважно оглядати мастки, придбані ним у різний час. Неподадалі од курорту Далат споруджується вілла — літня резиденція. Роботи майже завершено, лишається оздобити кілька кімнат. Дочка вже переселилась до особняка на вулиці Фан Дінг; у палаці, розташованому на вулиці Конглі, порядкує дружина. Дорогувати він обійшовся для казни: 90 мільйонів пістрів. Зате тут зручно і приємно приймати найвищих за рангом генералів Пентагону. Або іноземних дипломатів. Довіку мусить дякувати і рідний брат Суан Нгуєн, усе-таки став повновладним хазяїном суперфосфатного заводу. Тільки б не пронохали депутати національних зборів...

Увійшов підполковник Мінь.

— Даю парламентаріїв. Одного знаю на ймення — Чак Фу. Той, що голова схожа на диню. У них якась петиція...

— Петиція? — витягнув шию президент. — Що ж, хай увійдуть.

Чак Фу і Ба Тхань виглядали так, ніби їх приведено до резиденції на налігачі.

— Вибачте, ваше превосходительство, ми од імені опозиції... Ось петиція, в якій укліно вас просимо ліквідувати чорний ринок у Сайгоні. Негоже торгувати там боеприпасами, армійським обмундированням, військовими автомашинами, державним продовольством...

— Та ви сідайте, сідайте, шановні! — заметушився хазяїн кабінету. — Зараз усе з'ясуємо... Бачте, торгівля — діло приватне, й коли чорний ринок скасувати, завдамо удару по комерційній ініціативі. Нашу акцію ворог розцінить по-своєму.

Тхань спробував заперечити:

— Зважте, ваше превосходительство, на те, що в Сайгоні багато іноземних кореспондентів. Серед них різні типи...

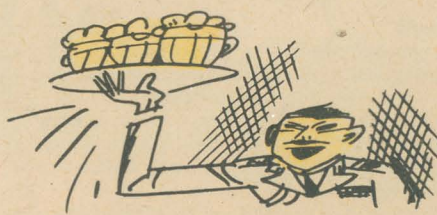
— Гаразд. Я подумаю... Власне, уже віддав наказ про боротьбу зі спекулянтами. Правда, ефекту поки що замало.

Коли візитери пішли, Тхієу пошматував їхню петицію і викинув до кошика. Міню звелів викликати до телефону начальника управління внутрішньої безпеки.

— Простежте за поведінкою депутатів національних зборів — Чаком Фу та Ба Тханем. Обидва червоні всередині... Якщо братимете їх, то без шуму, делікатно.

Трохи згодом подзвонила сестра Шау й повідомила, що чай уже готовий. «Значить, продала чергову партію рису», — вдоволено подумав високопоставлений братець. І Нгуєн наказав підполковникові принести свіжого пива...

Олекса НОСЕНКО.

Напереді У СМІШКАХ

ПЕРЕКОНАВ

Вранці чоловік говорить дружині: — До кума б піти, та без пляшки совісно. — І не вдумуй! — обурилась дружина. Через деякий час чоловік знову: — Пішов би в перукарню, та грошей жаль. Якби оце пляшка, то кум і без пляшки підстриг би. — То візьми в шухляді три марбованці.

ЕВОЛЮЦІЯ

У перші дні знайомства хлопець, ідучи вулицею, застерігає дівчину: — Обережно! Ніжками ступай, бо тут камінчики. А через якийсь час після одруження: — Та дивись під ноги — тут же камінці! І вже через кілька місяців сімейного життя: — Куди тебе несе?! Що, каміння не бачиш?!

Повідомив П. ШОСТАК
із с. Вербоного Полтавської області.

БЕЗ ЗМІН

— Дядьку Гнатю, як ваше здоров'я? — Спасибі. Хоч мені і під сімдесят, а здоров'я не збавилося. На городі в мене лежить камінь, якого тридцять років тому не міг підняти і тепер не можу.

ТАК ЙОМУ Й ТРЕБА

Жінка розповідає чоловікові: — Вчора Іванов повертався з жіночою додому і, коли заходив у під'їзд, то на нього упав кусок цегли. Жінка йшла позаду, і їй нічого. — Так йому і треба, щоб знав, що жінку завжди пропущають поперед себе.

Повідомив Ю. ПІЦІК
із м. Москви.

ДОГАВКАВСЯ

Прийшов п'яниця до самогонниці, щоб похмелитися. А пес зривався з прив'язі і накиннувся на нього. П'яниця задкував, попи не впав у глибоку яму з водою. А там виринує із води та до собак: — Ага, догавкався!

Повідомив Ф. САРАБУН
із с. Пирогів Тьвівського району
Вінницької області.

ПОКАЛІЧИВСЯ

— Ти плачеш? — Ага! Татка нема... Знаєш, покалічився. — Звідти ти взяв? — Чує, як сусіда дідові сказав: «Роздусив пляшку...»

ГОЛОВНЕ

— Що треба, щоб бути відмінником? — питає учитель. — Гарно вчитися, — каже Оленка. — Уважно слухати уроки, — відповідає Сеник. — Бути всюди активним, — додає Оксана. — Е, то все байки, — резюмує Іванко. — Головне — треба мати відмінні оцінки!

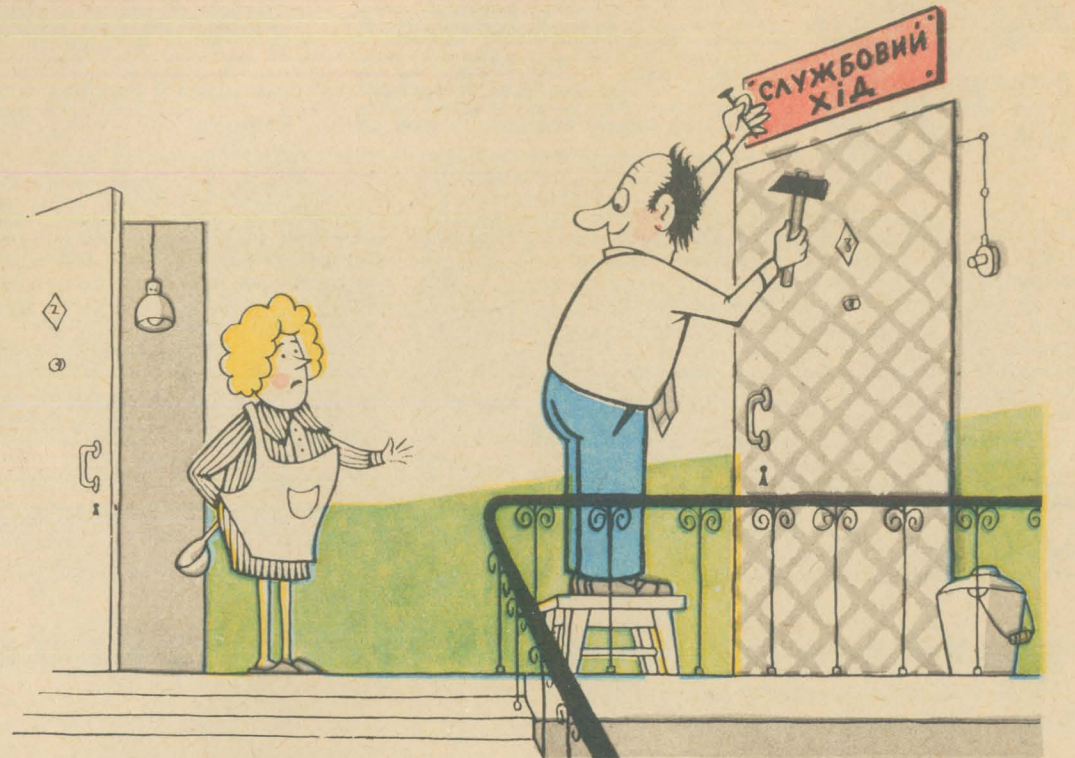

ВИБРАЛИ ПРОФЕСІЮ

— Ким ти будеш, Тарасину, коли закінчиш школу? — Туристом. — А ти, Ігорю? — Абітурієнтом.

РОЗЧИНИЛАСЯ

— Ніколи не застаю розчинної нави... — Бо вона швидко розчиняється. — Де? — На базі.

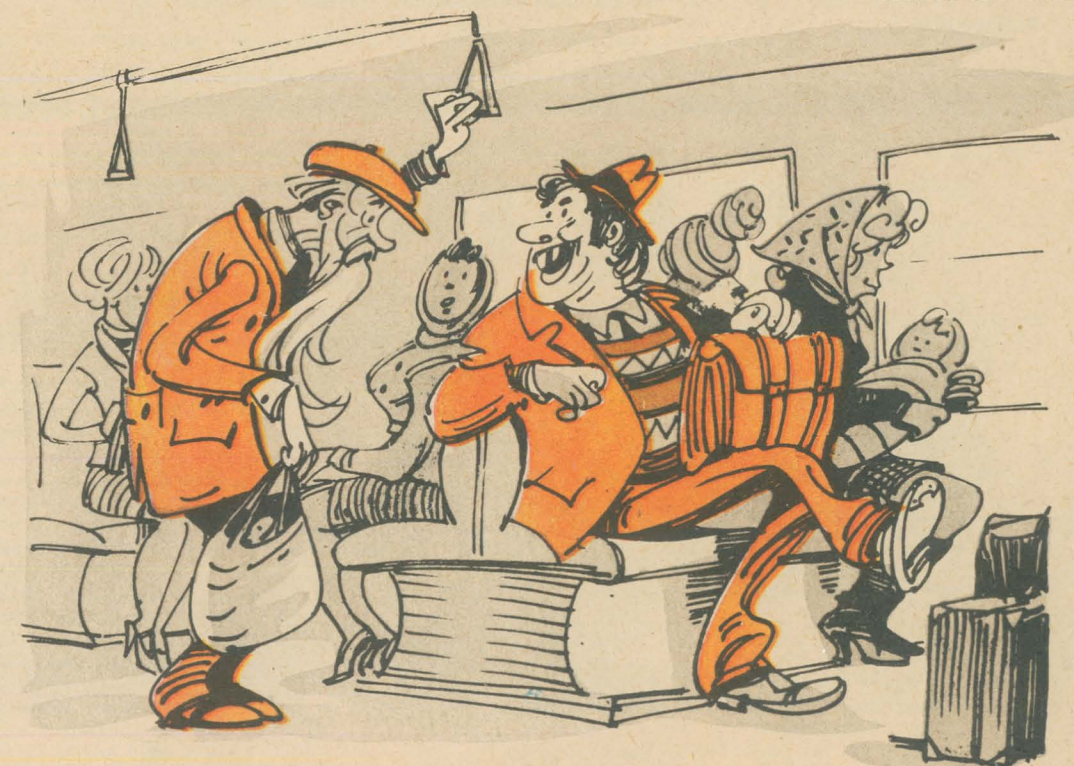
Повідомив Я. ПУРА
із м. Ровно.

— Навіщо ви це робите? — До мене в гості прийде сьогодні одна поважна людина, то хочу зробити їй приемність...

Деякі автолюбители наївно думають, що придбати автомашину можна швидше й легше там, де їх виробляють. Отож і їдуть у Запоріжжя, у Тольятті, в Горький. Насправді ж треба їхати на Львівщину, у Турну. Бо тут купують, а особливо перепилюють автомашини, — пона лафа, ні порядку, ні контролю. Про це розповідалося у фейлетоні «Куди їхати по машину» («Перець» № 23 за 1974 рік). Пронурор Львівської області тов. Антоненко повідомив редакцію, що факти, викладені у фейлетоні, підтвердились. За допущені порушення при продажу легкових автомашин на заступника голови Турківського районного Сасина Г. П. накладено партійне стягнення, голову правління міського споживчого товариства Михайличка Ю. С. і завідувачого магазином культтоварів Швеця І. Ф. знято з роботи.

Дали
перцю!

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Треба уміти постояти за себе!..

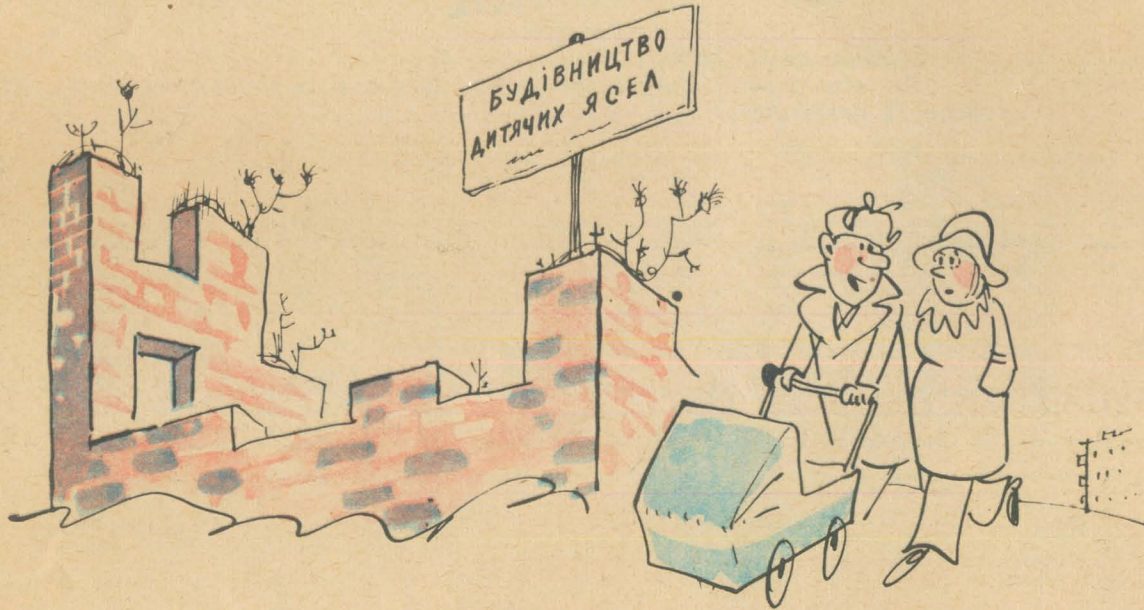
ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Ти добре знаєш, що державні інтереси завжди вищі від будь-чийої амбіції. От і скажи про це директорові Кременчуцької міжрайонної бази «Сільгосптехніки» т. Одерію. Бо він переконаний, що заради його амбіції можна чим завгодно пожертвувати.

Справа ось у чім. На території бази з дозволу «Облсільгосптехніки» притулили обмінний пункт Дніпропетровського шинного заводу. Що такий пункт потрібен — усім ясно. Господарства мають можливість зда-ти спрацьовані шини, а натомість одержати реставровані. Тривалий час так воно й робилося: одні здавали, інші брали. А по-тім товаришеві Одерію ми чимось не спо-добалися і він заходився нас викивати. Спо-чатку дипломатичними методами, повідом-

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— Пам'ятаю, ще ми, коли хлопчиськами були, гралися тут у піжмурки.

СИТУАЦІЯ

БУВАЛЬЩИНА

У кабінет голови сільради Кирила Грабчака вбігла захекана баба Харитина.

— Біда! Товаришу голово! Рятуйте!

Кирило Свиридович здивовано звів догори брови:

— Що за біда? В чому річ?

— Украти, нехай би їм градом вікна повибивало!

— Що вкрали? Хто вкрав? Толком розкажіть.

— Та я ж вам толком. Гусей моїх украти. Увечері були в хліві, а

нільна років сумські шляховики асфальтують цю дорогу, але ні кінця, ні краю їхній роботі не видно.

Не в кращому стані і траса Талала-тєна — Срібне. А дуже б хотілося, щоб той хороший настрій, з яким їдуть сюди відпочивати, не псувався напідорозі.

М. ЩІТЧЕНКО.
м. Харків.

ляючи при зустрічах, що рано чи пізно вижене нас на вулицю, а потім удався до справжнісінької блоади: звелів жодної ав-томашини до пункту не допускати. Люди звідусіль їдуть за шинами і повертаються з порожніми руками.

Ми вже й самі намагалися переконати ди-ректора, що самоуправство нікого не при-крашає, а він, либонь, не вірить цьому і да-лі перешкоджає нормальній роботі пункту.

Можє, після твого авторитетного роз'яс-нення, Перче, директор візьметься нарешті за розум.

І. ТРОЦЬКО.
старший номірник-вантажник обмінного пункту Дніпропетровського шинного за-воду.
Полтавська область.

Хочеться на твоїх сторінках висловити подяку керівникам Південної залізниці. За що?

А за те, що вони, сердеги, так турбу-ються про нас, пасажирів.

Донедавна поміж Гадячем і Ромнами курсував поїзд № 541. Одверто кажучи, нічого цікавого у тому поїзді не було: від-ходив він з Гадяча о 17 годині 18 хвилин, а в Ромни прибував того ж дня о 20 годи-ні 45 хвилин. Не встигали навіть і виспа-тись як слід.

Інша справа — тепер. Тепер цього поїзда вже нема — його ліквідували, а замість нього створили інший — «Гадяч — Лохви-ця». Щоб добратися до Ромен, тепер тре-ба о 17 годині 18 хвилин сісти у вагон новоствореного поїзда, о 18 годині 47 хви-лин у Лохвиці вийти з нього й більшу частину ночі прокуняти на чистому повітрі (залу для пасажирів тут нема), а о 4-й годині ранку пересісти в поїзд Кремен-чук — Бахмач, який тебе і доведе до Ро-мен.

Як бачиш, Перче, дуже і дуже зручно!

Треба гадати, що найближчим часом ке-рівники Південної залізниці для нас ще щось цікаве придумають. Бо ж це тільки ми, пасажирів, цілими ночами перебігасмо з поїзда на поїзд та хропимо на чистому повітрі, а там, в управлінні залізниці, лю-ди не дрімають...

М. Гадяч
Полтавської області.

В. ГУРСЬКИЙ.

Весілля

От весілля, так весілля
Грицеві справляли!
Кажуть люди, що й стільці
В хаті танцювали.

Понаходило гостей
Чоловік із триста,
Духовий оркестр батьки
Виписали з міста.

Від напоїв та закусок
Аж столи тріщали,
Так що деякі «активні»
Попід ними й спали.

Днів чотири похмелялись
Гості ще потому,
А на п'ятий — молода
Утекла додому.

Іван ТАРАНЕНКО.
с. Миколаївка
Петропавлівського району
на Дніпропетровщині.

ранком прийшла — жодної! Тільки вітер свище попід стріхою. Госпо-доньки, десятеро ж гусей. І всі, мов кабани вгодовані,— гірко схлип-нула Харитина.

— Та ви не хвилюйтесь даремно. Можливо, вони ще знайдуться, ваші гуси, — почав заспокоювати Харитину Кирило Свиридович.

— Ні. Не знайдуться,— впевнено заявила баба. — Вже скрізь із дідом обшукали і — ніде нема. Треба міліцію викликати з собакою-шукачем.

— Ото зразу і міліцію смикати! — скептично глянув на бабу голо-ва. — У міліції є важливіші справи.

— Ах! То ти такий захисник громадян села? А я ж за тебе голосу-вала! — І Харитина з люттю посунула на голову сільради.

Кирило Свиридович злякано позадкував до столу.

— Та годі вже, Харитино Сапронівно! Викличу міліцію з собакою. Нехай шукають ваших гусей.

Міліціонер із собакою прибув через два дні, та запізнився, бо бабині гуси привчали додому того ж вечора. Просто дід Омельо ввечері забув причинити як слід двері в хлівці, і гуси ранком без дозволу баби гайнули на ставок.

Проте міліція приїздила не дарма. У баби Харитини ліквідували самогонний апарат найновішої конструкції і тридцять літрів оковитої. Підпільну гуральню було закрито, а бабу Харитину оштрафовано на сто карбованців. Підраховала баба свої збитки, зняла догори руки і розлючено вигукнула на адресу гусей:

— А щоб ви були виздихали до однісінької, кляті гелгала! Трясця вашій матері, господи прости!

Василь КРАВЧУК.

СТРАШНО ПЕРО НЕ В ПУСАКА...

«ОБ'ЯСНІТЕЛЬНАЯ»

Коли я їхав у гараж, то по путі трапилася мені одна бабка.

Вона попросила, щоб я її одвіз додому якісь дручини. Я розвертаю свого газіка і поїхав. Коли розгру-зали машини, баба сказала, що мийте руни і йдіть у хату.

Ну в хаті ми посідали вечєрять. Вона налила мені стакан, а од другого я правда вже одказався.

Я сказав: Налийте, бабо пляшку, бо нам не можна за рульом пийт.

Я взяв пляшку і виторг і поїхав у гараж. Та стороні у гараж не впустив, бо було вже пізно, то я сказав, що єсть дело і він упуст-ив. Ми з дідом грюкнули пляшку і незабаром я потеряв сознание.

Прийшов у чувство аж уранці. Сто-рож спав у одному вуглі діжурни, а я в другому. Ошвибу я вою і ка-нешно визнаю, і більше не буду напиватися до такої степені. Тож прошу начальство за самопризна-ніє не наказуйте мене на всю на-тушку».

(Із пояснювальної записки).

«Заводській столові № 2 строчно требуєця одна женщина — на ков-басні іздєлія. Оплата згідно роз-рядності».

(Із оголошення).
Надіслав П. САРАПИН.

ОБ'ЯВА

«Пропав песік, то янцо хлопчини ук-рали, то будит цукерки, а якщо хтось другий взяв, то буде мого-рич, або ще щось, а мене всіляка со-бана знає бо я живу по вулиці де копають глину».

Надіслав Т. ГОРОДЕЦЬКИЙ.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У своєму листі до Перця мо-лодь села Лисогірки (Хмельнич-чина) висловила невдоволення ро-ботою завідуючого сільським клу-бом Ігнатово С. І., який нехтував своїми обов'язками, клуб відкри-вав коли-не-коли, а фільми з ньо-му демонструвалися ще рідше.

Завідуючий Кам'янець-Подільсь-ким райвідділом культури тов. Фараонов повідомив редакцію, що Ігнатово від роботи звільнено.

★ Через безгосподарність у вин-радгоспі «Іванівка» (Запорізька область) зіпсувалась велика кіль-кість яблук. Про це повідомляло-ся в листі до редакції.

Голова Кам'янісько-Дніпровсь-кого районного комітету народно-го контролю тов. Кудрик повідо-мив редакцію, що за допущене псування продукції наказом на-чальника Головлплдовинпрому УРСР директорові радгоспу Кузь-менку Н. Г. оголошено догану. Щоб частково покрити збитки, на Кузьменка зроблено грошове нарахування.

За безпідставне списування зіп-сованої продукції головному аг-рономові Вертію В. С. оголоше-но догану. Крім того, матеріали на винуватців направлено до на-родного суду міста Кам'янки-Дні-провської.

★ Вже давно збудували у селі Хорунківка (Полтавщина) новий клуб, а от відкрити його все чо-мусь не поспішають, — писали у листі до редакції колгоспники.

Як повідомив секретар Оржиць-кого РК КП України тов. Личко, новообудований клуб не відкри-вали через відсутність меблів. Нині приміщення повністю облад-нане, тут встановлено кіноапара-туру, після чого відбулося від-криття клубу.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 7 (953)
(на українском языке).

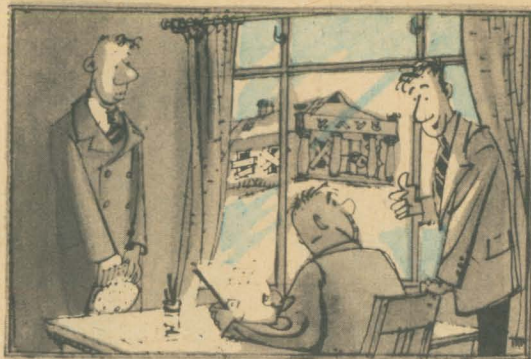
Виходить двічі на місяць. Ціна 24 коп.

Здано до набору 3. III. 1975 р. Підписано до друку 17. III. 1975 р. БФ 10682. Папір 70×108/16. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

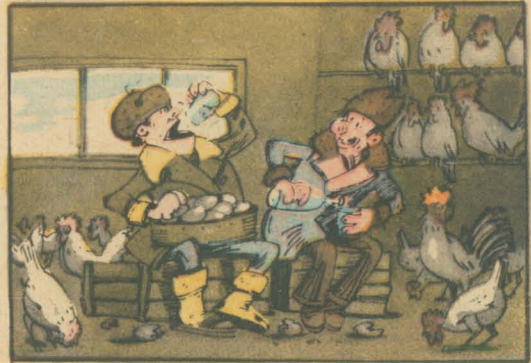
© Журнал «Перець», 1975 р.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 01293. Тираж 2 850 000 прим.

— Можє, його завідуючим клубом призначимо, там все одно робити нічого.

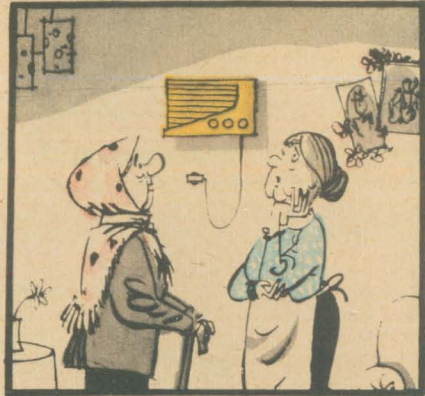

— Завідувати птахофермою навіть краще, ніж клубом: закусь завжди під рукою.

— Ну, тепер уже вони гратимуть без мата!

«Перець» видав вісімдесят тре-
тю серію карикатур «На допомо-
гу стінгазетам».
Подасємо з неї кілька малюнків.

— Покійний мій Данило був такий ти-
хий, як цей репродуктор. Бувало, місяця-
ми слова од нього не почувеш...

Отсканировал reduktoror
для rutracker.org

— Чм не організували б ви за суміс-
ництвом хор у нашому клубі?..

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

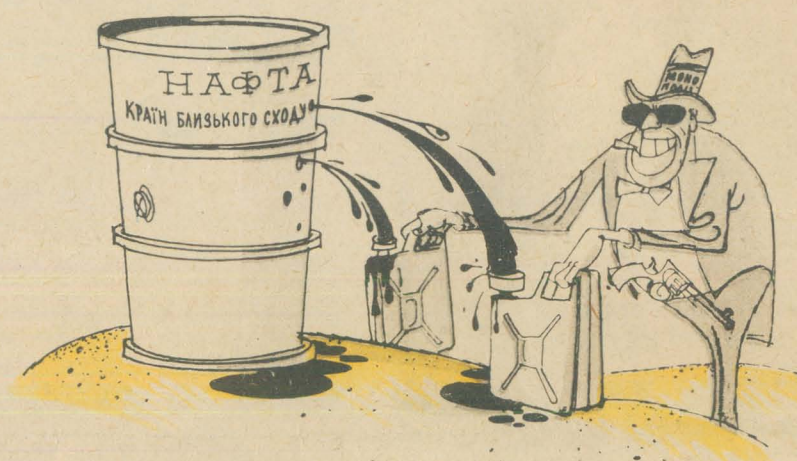
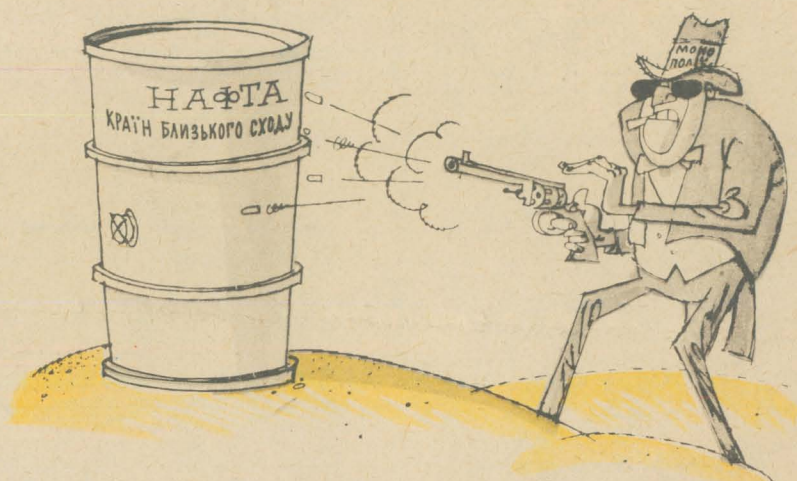
Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Запевняю вас, генерале, ця краватка буде вам до лиця.

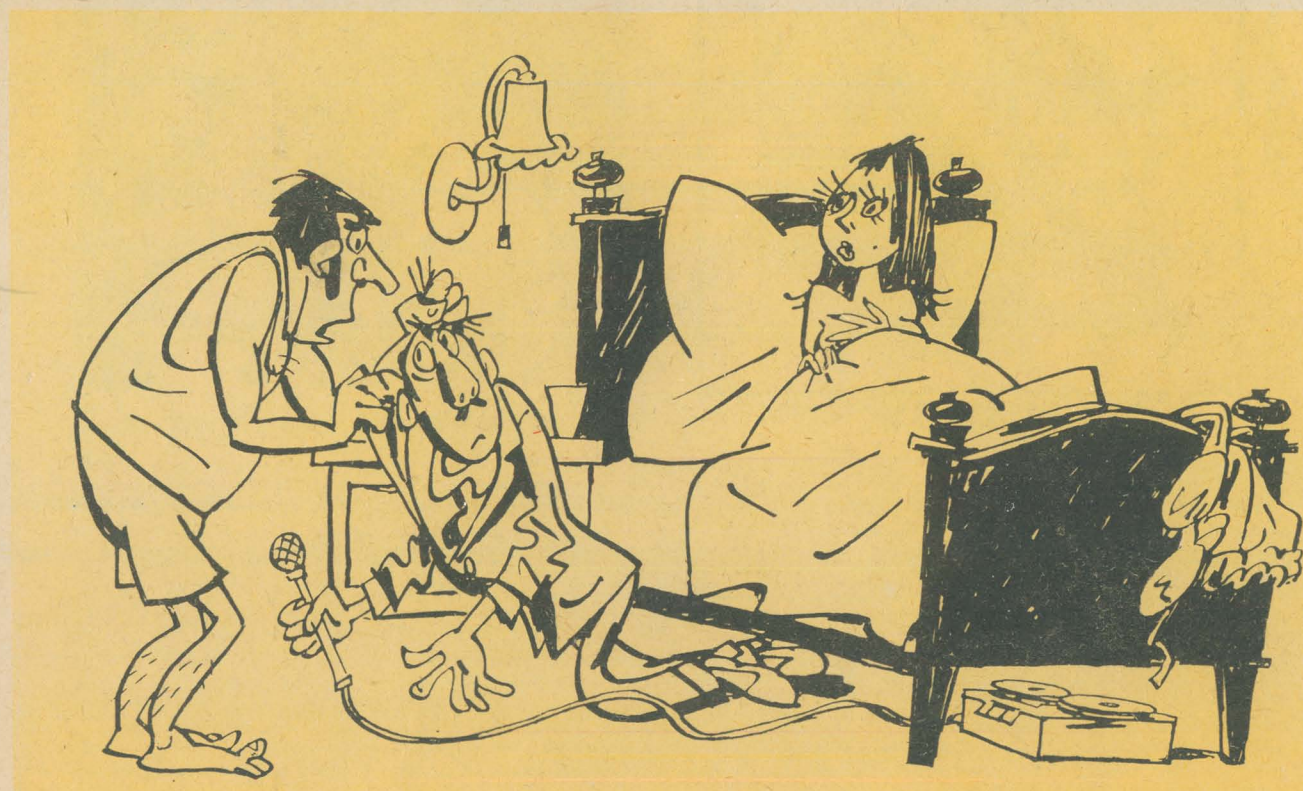
Реакційна преса Заходу пише про можливість і навіть «необхідність» застосування військової сили з метою встановлення контролю над родовищами нафти.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Їхній спосіб добування нафти.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Слово честі, я не коханець. Я агент ЦРУ!